



Jedna



Gundar Bijec, kapitán a kormidelník skandijské lodi *Vlčí mrak*, sklíčeně přežvykoval tuhý kus uzeneho hovězího.

Muži z jeho posádky se choulili pod jednoduchými přístřešky mezi stromy, tiše rozprávěli, jedli a pokoušeli se zahřát u malých čadivých ohníčků, které se jim v tomto počasí povedlo rozdělat. Takhle blízko u mořského břehu se sních v poledne obvykle měnil ve studenou břechku, a jak odpoledne ubíhalo, znovu umrzal. Gundar věděl, že posádka spoléhá na něj, že je z toho dostane. A věděl, že jim brzy bude muset říct, že pro ně žádné řešení nemá. Zůstali třet v Araluenu a neměli žádnou naději na záchranu.

Sedmdesát kroků od něj, nakloněný na bok, ležel na břehu řeky *Vlčí mrak*. Zkušené oko námořníka i na tu dálku rozeznalo mírné zkroucení v přední třetině trupu, a ten pohled mohl Gundarovi utrhnout srdce. Pro Skandijce byla jeho loď skoro živou bytostí, pokračováním jeho samotného, vyjádřením jeho vlastního bytí.